

РЕШЕНИЕ

№ 6755

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 24.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7751** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Д. В. В., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес [населено място],[жк], вх.В, ет.9, ап.68 чрез пълномощник адв. В. К. с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] подблоково пространство срещу Заповед №23-1228-000542/24.06.2023г. издадена от Началник група към ОДМВР, с-р ПП С. З., с която на Д. В. В. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – Временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца и са отнети СУМПС №285365683 и Контролен талон №[ЕГН].
С допълнение към жалба, депозирана от пълномощник на жалбоподателя, се твърди, че издадената заповед е незаконосъобразна, неправилна и необоснована, издадена при неправилно приложение на материалния закон и като такава моли съда да бъде отменена. Счита, че порочността се състои и в неспазване на законоустановената форма, тъй като в заповедта липсват мотиви. Моли се за отмяна на оспорената заповед.
В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски, направени от жалбоподателя и присъждане на възнаграждение съгласно чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.
Ответникът- началник група към ОДМВР – С. З., сектор „Пътна полиция“, не се явява и не изпраща представител.

СГП не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд - София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 24.06.2023 г., в 16:07 часа в [населено място] по [улица] до блок номер 31 с посока юг-север Д. В. В. управлявал собствения си лек автомобил номер С., като водачът управлявал МПС под въздействието на алкохол, установено с техническо средство ARNA-0122, което отчело 1,23 промила на хиляда от издишвания въздух. Проба номер 03877 в 16:05 часа била дадена в сградата на 02 РУ. Издаден бил талон за медицинско изследване номер 0173514 със седем броя холограмни стикери, отговарящи на номера на талона за изследване. Съставен бил АУАН № GA №890012/24.06.2023г. с актосъставител И. Т. – старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“ в сектор Охранителна полиция при 02 РУ МВР С. З. за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и му бил връчен талон за изследване №0173514 от 24.06.2023г. В талона В. посочил, че желае да му бъде извършено медицинско и химическо изследване.

На 24.06.2023г. Г. А. на длъжност началник група към ОД МВР С. З., сектор „Пътна полиция“, е съставил ЗППАМ №23-1228-000542 по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП против Д. В., с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца и са отнети следните документи: Свидетелство за управление на моторно превозно средство №285365683 и контролен талон №[ЕГН]. С мотивирана резолюция №23-1228-М000281 на началник група ОДМВР С. З. от дата 27.06.2023г. на основание чл.54, ал.1, т.9 от ЗАНН и чл.33, ал.2 от ЗАНН административнонаказателното производство по АУАН серия GA 890012 от 24.06.2023г. против Д. В. В. е прекратено с данни за престъпление по чл.343б, ал.1 от НК и е и ЗМ№8245-ЗМ-492/2023г. по описа на 02 РУ С. З. е изпратено в Районна прокуратура С. З.. С Постановление от 03.07.2023г. на К. К. – прокурор в РП С. З. на основание чл.199, чл.357, ал.1, т.1 от НПК, чл.243, ал.1 т.1, във вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК е прекратено наказателното производство по бързо производство №8245 ЗМ 492/2023 г. по описа на 02 РУ на МВР [населено място], образувано и водено за престъпление по чл.343б, ал.1 от НК поради липса на осъществено престъпление от общ характер. Съгласно постановлението, В. е дал кръвна проба за изследване, за което бил съставен протокол за медицинско изследване и вземане биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози, като видно от протокол за химическо лабораторно изследване/химическа експертиза изх.№А 174 от 26.06.2023г., извършена в кръвната проба на В. се доказва наличие на етилов алкохол в количество 1,16 промила. Предвид установената концентрация на етилов алкохол в кръвта, която е под 1,2 промила, СРП приема, че липсва част от състава на деянието /концентрацията на алкохол не е над посочената в закона/, поради което и същото не е съставомерно и не представлява престъпление, а административно нарушение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в

установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен административен орган – началник група към ОДМВР С. З., сектор Пътна полиция С. З.. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № 349-з-4467/23.12.2021г. на директора на ОД МВР С. З., обективирана изрично в акта. По делото е представена и Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП основните структури на МВР, където в т.1.1 ГД НП на територията на РБ от полицейски органи на отдел Пътна полиция при ГДНП за дейностите по чл.165 от ЗДвП и т.1.3 Областните дирекции на МВР и СДВР в рамките на обслужваната територия.

Обжалваният акт е издаден на основание нормата на чл. 171, т. 1 б. "б. " от ЗДвП, предвиждаща временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Като материалноправна предпоставка за издаването на заповед на основание чл. 171, т. 1 б. "б. " от ЗДвП - за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, законодателят е предвидил няколко алтернативни хипотези, сред които, като самостоятелно основание е и управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, без изискуема кумулативност, с което и да било друго основание по същия законов текст. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че е установено, че на конкретната дата и място Д. В. В. е управлявал собствения си лек автомобил под въздействието на алкохол, установен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 ARNA -0122, което е отчело 1,23 промила на хиляда от издишания въздух и проба номер 03877 е дадена в 16:05 часа в сградата на 02. РУ С. З. .

По делото не е спорно, а и изрично се потвърждава в хода на откритото съдебно заседание, че на жалбоподателят е издаден талон за медицинско изследване номер

0173517 със седем броя холограмни стикери, отговарящи на номера на талона за изследване. Също така се установява, че резултатът от протокола за химическо лабораторно изследване/химическа експертиза, фигуриращи по преписка №6744/2023г. по описа на РП С. З., извършена на В. доказва наличие на етилов алкохол в количество 1,16 промила, и деянието, извършено от В. не съставлява престъпление, а административно нарушение. Законодателят изрично е предвидил в чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Установената стойност на концентрация на алкохол в кръвта е 1,16 на хиляда, доколкото надвишава минимално определеното от законодателя такова от над 0,5 и не превишава посочената в чл.343б, ал.1 от НК стойност 1,2 промила, представлява административно нарушение.

Настоящият състав намира изложените в оспорената заповед фактически обстоятелства за съответстващи на установените в хода на съдебното производство факти и обосноваващи налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма на чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП и оспорената заповед за надлежно мотивирана, при съответстващи си фактически и правни основания.

От събраните по делото доказателства съдът приема за безспорно доказано, че към момента на издаване на процесната заповед жалбоподателят е извършил възприетото от административния орган деяние. Изложеното от жалбоподателя твърдение, че в оспорения административен акт не са налице фактически основания за издаването ѝ, които да обосноват налагането на ПАМ, са неоснователни. В процесната ПАМ е описана фактическата обстановка, както е констатирана и в АУАН, като именно поради установената концентрация на етилов алкохол, с техническо средство, което е отчело наличие на етилов алкохол в издишания от В. въздух с концентрация над 0.5 промила, за което му е съставен АУАН на 24.06.2023г., и приети за определящи резултатите от извършено изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП.

Противно на изложеното в жалбата, настоящият състав намира, че е спазена установената от закона форма, изискуема съгласно нормите на чл. 172 от ЗДвП вр. чл.59, ал.2 от АПК, като в нея се съдържат мотиви и фактически основания за издаването на административния акт. Несъстоятелни са твърденията в жалбата, че неправилно е приложен закона, тъй като в ЗПАМ е установено, че концентрацията на алкохол е над 1,2 промила, което е престъпление по см. НК и е следвало да бъде спазена процедурата по НПК, а не тази по ЗАНН вр. чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Съставът на деянието по чл. 343б, ал.1 от НК изисква концентрацията на алкохол в кръвта на водача да е над 1,2 промила, за жалбоподателя е установена концентрация от 1,16 промила, поради което деянието не е съставомерно и не представлява престъпление, а административно нарушение по см. чл.6 от ЗАНН, изрично регламентирано съобразно чл.2 от ЗАНН в чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат изрично предвидените от законодателя принудителни административни мерки, като относимата в настоящото производство е временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с

концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване, като установената стойност е определяща и е в размер 1,16 промила.

Несъстоятелно е твърдението на жалбоподателя, че след като е налице постановление за прекратяване на наказателно производство, то прокуратурата е била единственият компетентен орган да разпорежи принудителна административна мярка. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица, следователно това са компетентните административни органи, притежаващи компетентност да издават принудителни административни мерки, а не органите на съдебната власт. Съдът не приема аргументите на жалбоподателя, че редовно съставения АУАН в случая няма доказателствена сила, тъй като не е част от административната преписка по обжалваната ЗППАМ, тъй като с прекратяване на производството по АУАН е отпаднало основаниято, на което е издадена ЗППАМ. С постановление №6744/04.07.2023г. на РП С. 3. наказателното производство е прекратено поради липса на престъпление и е изпратено на Началник сектор Пътна полиция С. 3. за осъществяване правомощията му като административнонаказващ орган. По делото има данни за образувано в административно наказателно производство по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП за нарушението, извършено на дата 24.06.2023г. Съставеният АУАН от №890012 на 24.06.2023г. има доказателствена сила съгласно чл. 189, ал.2 от ЗДвП до доказване на противното. Противно не се доказва от жалбоподателя, същото не следва и от издаденото наказателно постановление за прекратяване наказателно производство за престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, поради липса на осъществено престъпление от общ характер.

Непосредствената цел на ПАМ е предотвратяване и преустановяване на административни нарушения до решаване на въпроса за отговорността. Според съда ПАМ по своята същност е принудителна административна мярка, целяща преустановяването на нарушения, въпросът за отговорността и наказанието на извършителя обаче се решава с НП и няма как мярката наложена с цел преустановяването на нарушение да надвишава самото наказание. Това според съда противоречи на нейната цел и същност.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона- осигуряване на безопасността на движението по пътищата, с цел опазване живота и здравето на участниците в движението, като се осуети възможността на дееца да извърши други нарушения на правилата на Закона за движението по пътищата.

Въз основа на установените факти и приложимия закон, съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП предпоставки, като не се констатира пороци, обосноваващи нейната отмяна. Жалбата като недоказана и неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, 67-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. В., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес [населено място],[жк], вх.В, ет.9, ап.68 чрез пълномощник адв. В. К. срещу Заповед №23-1228-000542/24.06.2023г. издадена от Началник група към ОДМВР, с-р ПП С. З., с която на Д. В. В. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – Временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца и са отнети СУМПС №285365683 и Контролен талон №[ЕГН]. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: